

РЕШЕНИЕ

№ 1053

гр. Перник, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И. Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от И. Юл. Колев Гражданско дело №
20231720100490 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на В. Н. С. срещу „ЗК Лев инс“ АД. Ищецът твърди, че на *****, около ***** часа на път ****, км. 2+120 е реализирано ПТП, при което той е пострадал. Пояснява, че е бил пътник в т.а. „*****“ с рег. № *****, управляван от И. Г. В., който поради несъобразена скорост и неспазена дистанция се блъска в движещ се пред него автомобил „*****“ с рег. № *****, който от своя страна удря трети автомобил, движещ се пред него. Твърди се, че водачът на МПС „*****“ се е движил в нарушение на чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 23, ал. 1 ЗДВП, поради което е съставен АУАН.

Твърди, че в резултата на ПТП е получил травми – *****, ***** и *****, ***** в *****, *****, *****, *****. Бил откаран за лечение в МБАЛ „Проф. д-р Параскев Стоянов“ гр. *****, където са констатирани конкретни травматични увреждания. Твърди, че първоначално е приет за лечение в посочената болница, след което е освободен за домашно лечение, щадящ режим на покой, спазване на ***** и прием на лекарствени средства. Твърди, че през първия месец *****те били със значителен интензитет, а цялото възстановяване продължило около 2,5 – 3 месеца. Тези ***** повлияли негативно на ищеца, като същият станал тревожен, неспокоен и напрегнат.

Твърди се, че към настъпване на ПТП т.а. „*****“ с рег. № ***** бил с валидно застрахован при ответника за застраховка „Гражданска отговорност“ за периода от 12.01.2022 г. до 11.01.2023 г. Твърди, че на ***** г. ответникът е сезиран с претенция по чл. 380 КЗ, но същият не се е произнесъл по нея към датата на исковата молба – 13.02.2023 г.

С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сума в размер на 12 000,00 лева за претърпените неимуществени вреди, ведно със законна лихва от ***** г. на основание чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ до окончателното плащане.

Претендира разноски.

Ответникът депозира отговор в срок. Признава, че към датата на ПТП е била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена за автомобил „*****“ с рег. № *****. Твърди, че подадената претенция по чл. 380 КЗ от ищеца е образувана преписка от ***** г. и комисия е определила справедливо обезщетение за претърпените от ищеца вреди в размер на 2000,00 лева.

Оспорва всичко останало. Счита, че механизма на ПТП не е доказан, че вината за ПТП не е единствено на водача на т.а. „*****“ с рег. № *****, че същият не е нарушил правилата за движение, че вината не е доказана, тъй като няма влязла в сила присъда, а АУАН не обвързва съда предвид, че констатира последиците от ПТП, а не неговото настъпване.

Оспорва причинно следствената връзка между ПТП и твърдените увреждания, както че същите са в посочения обем.

Оспорва твърденията за получени от ищеца затруднения, тревожност както и същите да са в резултат от ПТП.

Твърди, че е налице съпричиняване от ищеца, тъй като същият е бил без предпазен колан – задължение по чл. 137 ЗДвП.

Твърди, че водачът на автомобил „*****“ с рег. № ***** е нарушил ЗДвП – чл. 24, ал. 2, като рязко е намалил скоростта си на движение.

Намира претенцията за прекомерна с оглед правилото на чл. 52 ЗЗД.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявения иск. Предвид неоснователността на главния иск, оспорва и акцесорната претенция за заплащане на лихва. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Претендира разноски.

В съдебно заседание страните се представляват. Ищецът поддържа така предявения иск.

Ответникът поддържа оспорванията.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди. Съобразно релевираните твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните юридически факти: 1. валидно застрахователно правоотношение по застраховка "Гражданска отговорност" между деликвента и застрахователя и 2. деликт с всичките кумулативно дадени елементи от неговия фактически състав: деяние /действие или бездействие/, вреда, противоправност на деянието, причинна връзка между деянието и вредата и вина на причинителя, която по правилото на чл. 45, ал. 2 ЗЗД се презумира.

С доклада по делото за безспорно е обявено настъпването на ***** около ***** часа на ПТП път ****, км. 2+120, при което ищецът е пострадал в резултат на удар от т.а. „*****“ с рег. № ***** , управляван от И. Г. В. в движещия се пред него автомобил „*****“ с рег. № *****. Наличие на валидно сключен договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите към процесния период с ответника по отношение на т.а. „*****“ с рег. № *****.

Исковата претенция е допустима, тъй като до застрахователя е била предявена т. нар. "застрахователна претенция" по чл. 380, ал. 1 КЗ – арг. чл. 498, ал. 3 КЗ.

Спорни по делото са въпросите за причинно – следствената връзка, конкретните

вреди, като са направени правопогасяващи и правонамаляващи възражения.

Относно механизма на ПТП по делото е изслушана и приета САТЕ, която съдът кредитира изцяло като обективно изготвена от лице, притежаващо необходимите специални знания. Анализирайки данните по делото, вещото лице е достигнало до извод, че дистанцията, избрана от водача на т.а. „*****“ (около 10 метра) спрямо движещият се пред него автомобил е неправилно избрана, като предвид конкретните пътни условия, масите на автомобилите и тяхната скорост, времето за реакция, определя като безопасна дистанция от поне 25 метра. Определя, че техническата причина за настъпване на ПТП е именно поведението на водача на т.а. „*****“, който не е подбрал правилната дистанция. В резултат на удара по т.а. настъпват увреждания, които в комбинация с инерционните сили водят до откъсване на кабината му и нейното свободно падане върху пътното платно, най-вероятно с челната си част. Скоростта е определена по данни на свидетеля И. В., управлявал т.а., като се приема, че такава е била и за останалите участници, тъй като са се движели в колона.

В отговор на задача осма и девета, вкл. в съдебно заседание, посочва, че в конкретния случай (откъсване на кабината и свободното □ падане) не може да се даде конкретен отговор дали ищецът е бил с предпазен колан, тъй като при движение на тялото напред и надолу (не както е в общия случай единствено напред), фронталната част на телата и необезопасената глава винаги осъществява контакт с интериора и предната част на кабината, дори при правилно поставен предпазен колан. В съдебно заседание ВЛ поддържа заключението си като просторно разяснява как е достигнал до посочените в заключението изводи и отговаря на поставените въпроси.

По делото е изслушана и приета СМЕ, която съдът кредитира изцяло като обективно изготвена от лице, притежаващо необходимите специални знания. Анализирайки данните по делото, вещото лице е достигнало до извод, че констатираните в приложенияте по делото медицински документ увреждания са в причинно-следствена връзка с ПТП. Причинени е временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Посочва, че оздравителния процес трае около един месец, като през първите 10 дни ****та са били с голям интензитет. Не се очакват трайни увреждания в резултат на ПТП. Уврежданията по ищеца са в резултат от съприкосновение с предната част на интериора в кабината. Получените травми може да са получени от предпазен колан, но доколкото липсва конкретно посочване на мястото на травмата, не може да бъде потвърдено със сигурност каква е причината. В съдебно заседание отговаря на поставените му въпроси като акцентира, че конкретния случай разкрива специфики, които не дават възможност за категоричен отговор дали предпазен колан е поставен или не.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетели.

Свидетелят И. В., управлявал т.а., в който се е возил и ищеца е посочил, че предностоящият автомобил (на около 10 метра пред него) рязко е спрял, като поради късата дистанция не е успял и той да стори същото като го удря. В резултат той отскача напред, а кабината на т.а. се откъсва и пада върху пътното платно. Категоричен е, че ищецът е бил с предпазен колан, тъй като му е помогнал да го разкопчае при излизането от кабината. Свидетелства за следи от кръв по лицето на ищеца, както и че той не е бил в състояние сам да се придвижва.

Свидетелят Т. С.. – син на ищеца е заявил, че видял баща си малко след катастрофата, в тежко състояние, целия в лепенки и с бинтована половин глава. Оплаквал се е от **** в крака, кръста, ****, не можел да стъпва на единия крак, което наложило да се придвижва с патерици. Бил е в лечебното заведение в гр. ***** около седем дни, като първите два дни не е бил в състояние да се изправя, поради което е ползвал памперси. След изписването лечението продължило в домашни условия.

Имал проблеми с *****, но от болницата в гр. ***** му казали, че му няма нищо с *****, кръстът го болял от натъртване. След това си направи изследвания в болница „Пирогов“ и се оказало, че има проблем с *****, но не може да посочи какъв. Свидетелства за промяна в поведението на ищеца, **** в десния крак след ПТП. На ***** от лявата страна имал голяма синка и порезни ранни от стъклото на камиона. Бил в болницата една седмица и след това един месец в болничен през който е приемал болкоуспокояващи лекарства, придвижвал се е с патерици за около 15-20 дена, след което се върнал на същата позиция като шофьор. Не е ходил на рехабилитация след ПТП.

Предвид така събраните данни от показанията на свидетеля В., изготвената по делото САТЕ и протокола от ПТП съдът приема, че механизма на ПТП се установява като причината за ПТП е именно неправилно подбраната от свидетеля В. дистанция спрямо движещият се пред него лек автомобил – нарушение на чл. чл. 23, ал. 1 ЗДвП.

При тези обективни данни и приложимо право, съдът приема, че са всички кумулативни предпоставки по чл. 45, ал. 1 ЗЗД, следователно и тези за реализиране отговорността на ответника по чл. 432, ал. 1 КЗ. Конкретното възражение на ответника съдът намира за неоснователно, тъй като доказателствата по делото сочат и установяват, че ПТП е настъпило именно защото свидетеля В. е бил на дистанция от 10 метра, при необходими за безопасно спиране поне 25 метра. Вината в гражданското производство не се доказва от ищеца, а се презумица, като в тази връзка на ответника е указано, че следва да проведе обратно доказване, което не е сторено.

Налице е твърдяната причинно следствена връзка между твърдените с исковата молба травми – *****, ***** И *****, **** В *****, ***** *****, *****, тъй като показанията на свидетелите пряко кореспондират с установеното от СМЕ. Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелите, тъй като те разкриват трудностите, през които ищецът е преминал в резултат на ПТП. За да даде вяра на тези показания съдът съобрази, че те боравят с ясни термини като разказът им смислово се припокрива, но и разкрива аспекти от речта, характерни за всеки отделен индивид при разказ на едни и същи възприети събития. Не се установяват тенденциозно подбрани изрази, целящи да преекспонира събитията, като всеки оценъчен термин е подробно подкрепен с конкретни наблюдения, които са възпроизведени.

Съдът не коментира допълнително поддържаното, че се наблюдава и усложнение в *****, тъй като не е предмет на делото, въведен с исковата молба. Това евентуално усложнение представлява твърдения за ексцес и би било предмет на друго производство, в което ще се установява връзката му с ПТП.

При този правен извод, следва да се отговори на другия спорен по делото въпрос - размерът на дължимото се на ищеца обезщетение за неимуществени вреди за причинените му психически и физически увреждания.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието, „справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението /т.2 от ППВС № 4 от 23.12.1968 г./. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални ****, ***** , **** и пр. Справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение, означава да бъде определен от съда онзи точен паричен еквивалент на всички понесени от конкретното увредено лице ****, **** и неудобства - емоционални, ****, които ноторно намират не само отражение върху психиката му, но му създават и социален дискомфорт за

определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното му състояние и които в своята цялост представляват конкретните неимуществени вреди. Същевременно обезщетението за неимуществени вреди има паричен израз, поради което всякога се явява детерминирано и от икономическа конюнктура в страната, една от проявите форми на която са и нормативно определените лимити за отговорността на застрахователя, независимо, че те сами по себе си не са пряк израз на принципа за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД.

Настоящият съдебен състав намира, че при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъдат взети предвид обстоятелства, които се установяват от приетото като писмено доказателства съдебно медицинско удостоверение, СМЕ и свидетелски показания. От тях се установяват множество наранявания, описани в исковата молба.

От показанията на свидетеля Т. С. се установява, че в деня на ПТП е разбрал за инцидента е отпътувал за гр. *****. Същият е пряк очевидец на оздравителния период, продължил един месец след изписването от болницата.

Както бе посочено, настоящият състав кредитира тези показания, тъй като свидетелят, макар и кръга на лицата по чл. 172 ГПК, е предал обективно своите преки възприятия, а и показанията ми пряко кореспондират със СМЕ, в която се сочи, че оздравителния процес протича в рамките на около един месец. В тази връзка следва да се посочи, че твърдението в исковата молба, че оздравителния процес е продължил 2,5 – 3 месеца остава недоказано, тъй като свидетелят е посочил, че след изтичането на един месец ищецът се върнал на същата позиция като шофьор и не е ходил на рехабилитация след ПТП.

При съобразяване на горепосочените обстоятелства и на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД съдът намира, че претърпените *****, *****, физически и психически дискомфорт биха били репарирани със сумата от 8000,00 лева. До този извод съда достига, изследвайки конкретните увреждания (*****, вкл. открити, ***** и *****) довели до необходимост от лечение, но и което е продължило в рамките на един месец и една седмица.

Възражението на ответника за съпричиняване настоящият състав приема за не основателно. В Решение № 27 от 22.06.2022 г. на ВКС по т. д. № 239/2021 г., I т. о., ТК и цитираното в него решение по т. д. № 44/2012 г. на II т. о. на ВКС, се приема, че принос е налице, когато с поведението си пострадалият обективно способства за настъпване на този резултат или за увеличаване обема на вредоносните последици. Необходимо е приносът да е конкретен и доказан, а не предполагаем, което от своя страна предполага да не е предполагаемо конкретното поведение – действие или бездействие - на пострадалия, както и причинната връзка между същото и вредоносния резултат. Съдът изцяло кредитира показанията на свидетеля В., който посочил, че ищецът е бил с поставен предпазен колан. И двете вещи лица заявиха, че при конкретния механизъм на ПТП неминуемо следва да са налице удари на тялото и най вече ***** в интериора на кабината.

По приложението на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД съдът приема, че не е налице съпричиняване от страна на ищеца, изразяващо се в непоставяне на предпазен колан. Ето защо възражението е неоснователно.

Такова е и поддържаното, че водачът на автомобил „*****“ с рег. № ***** е нарушил ЗДвП – чл. 24, ал. 2, като рязко е намалил скоростта си на движение. Първо това е недоказано, а и дори да бе, то е предмет на евентуален регрес между ответника и водача на този автомобил, респективно застрахователят, с който той е сключил застраховка „Гражданска отговорност“. Каквото и поведение да е

осъществил този водач, то не рефлектира върху отговорността на ответника спряно ищеца.

Ето защо предявеният иск следва да се уважи до размер от 8000,00 лева, ведно със законна лихва от **** г. на основание чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ до окончателното плащане, като бъде отхвърлен до пълния предявен размер от 12000,00 лева като недоказан.

По разноските:

При този изход от спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника е да заплати сторените от ищцовото дружество разноски съобразно изхода от спора. Такива са заявени и доказани в размер на 180,00 лева за ДТ и 455,00 лева депозит за ВЛ. Претендирано е възнаграждение за процесуално представителство в минимален размер по правилото на чл. 38 ЗА, което съгласно Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съдът определя в минимален размер от 1480,00 лева предвид размера на претенцията, а с оглед изгода по спора на ищеца се дължат разноски в размер на 423,33 лева, а в полза на адв. Я. Д. следва да се присъди сума в размер на 986,67 лева.

Ищецът е бил освободен от заплащането на ДТ за сумата над 180,00 лева. По уважената претенция дължимата се такава е в размер на 320,00 лева, поради което на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на съда сума в размер на 140,00 лева, както и 5,00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да бъдат заплатени разноски, съобразно отхвърлената част на иска. Същият е доказал такива в размер на 450,00 лева – депозит за ВЛ, 50,00 лева депозит за свидетел и претендира юрисконсултско възнаграждение, което по правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК съдът определя на 200,00 лева. При този изход от спора и при съобразяване доказани и заявен размер на разноски, следва да бъдат присъдени 233,33 лева.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 432, ал. 1 КЗ „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, гр. София, бул. „С.ско шосе“ № 67А да заплати на В. Н. С., ЕГН *****, сума в размер на **8000,00 лева, ведно** със законна лихва от **** г. до окончателното плащане на задължението, представляваща обезщетение за неимуществени вреди в резултат на ПТП от ****, около **** часа на път ****, км. 2+120, при което като пътник в т.а. „****“ с рег. № **** е претърпял ****, **** и ****, **** в ****, ****, ****, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 8000,00 лева, до пълния предявен размер от 12000,00 лева като недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД да заплати на В. Н. С. сума в размер на **423,33 лева** разноски в настоящото производство съразмерно на уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД да заплати на адв. Я. Д., ЕГН **** сума в размер на **986,67 лева** за оказаната безплатна помощ в настоящото производство съразмерно на уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД да заплати на по сметка на Районен съд Перник сума в размер на **140,00 лева** за държавна такса, како и **5,00 лева** в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **В. Н. С.** да заплати „ЗК ЛЕВ ИНС“ АД сума в размер на **233,33 лева** разноси в настоящото производство съразмерно на отхвърлената част от исковата претенция.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните

Съдия при Районен съд – Перник: _____